

LIBRIS

We know
books

Cassian A. Herrera

SECRETELE DORINȚEI

Un Ghid prin Intimitate

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**HERRERA, CASIAN A.****Secretele dorinței: Un ghid prin intimitate / Cassian A. Herrera.**

- Otopeni: Letras, 2025

ISBN 978-630-312-481-0

159.9

ISBN ePub 978-630-312-482-7

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2025, Cassian A. Herrera.
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro
Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

Cuprins

Prolog Călătorie în inima dorinței	7
Prefață <i>O călătorie în labirintul erotismului și al sinelui</i>	9
Întâlnirea prin cuvinte	12
Conștientizarea importanței	15
Gânduri și pasaje cândva exprimate	20
Continuarea călătoriei	42
Concertul simțurilor	118
În căutarea echilibrului dintre lumi	160
Ego sum aqua formans, sed nunquam continetur... „Eu sunt apa care formează, dar niciodată nu este conținută”	220
Finalul	225
Epilog <i>Utopie sau iluzie?</i>	227
Despre autor	239

Conștientizarea importanței

Gândurile mele, așternute pe hârtie, erau limpezi și strălucitoare ca niște cristale. Însă uneori strălucirea lor devine amețitoare când se învârt în ceea ce seamănă mai degrabă cu o ruletă, pe care propria-mi existență ludică pariază cu amuzament.

Au îmbogățit momente, zile, capitole ale unei vieți ce poate trece drept efemeră și au ruinat deopotrivă turnuri de visuri. Gânduri aliniat cu vieți imaginare, parcurse la pas sau în fâlțait de aripi, parcurgând trasee nemarcate și oprindu-se rătăcite pentru a interoga busola intuiției.

M-au dus pe culmi, pe întinderi line și adeseori într-o realitate lipsită de materie. Am fost copil, bărbat, amant, tată, geniu și adolescent în perindările mele. Am empatizat cu fiecare dintre cei care mi-au acceptat rolul, am râs, m-am întristat și am suferit cu palmele încleștate în iminența eșecului. Am avut curajul să simt, să mă dezbrac în fața curiozității mele și să mă ridic de fiecare dată, mai aproape de mine.

Am avut revelația importanței de sine într-o călătorie din urmă cu mulți ani, când, prins în mrejele nevoii de a fi aproape de o femeie, m-am simțit extrem de neimportant

pentru ea. Încercând să rup trendul negativ al parcursului sinuos pe care îl aveam în viață la acel moment, m-am oprit din orice activitate și am zburat spre orașul unde știam că o voi întâlni.

Cu multe semne de întrebare la adresa viitorului, a abilităților mele profesionale și personale, am întâlnit o femeie în plină ascensiune, frumoasă, dezinvoltă, care nu s-a sfiit nicio clipă să îmi arate starea deplorabilă în care mă găseam. Atentă la gesturile mele stângace, mi-a preluat temerile și le-a amplificat în fiecare cuvânt. Îmi era atât de limpede că pierdusem claritatea gândurilor, forța de a schimba cursul conversațiilor și, de ce nu, forța de a fi bărbatul care domină.

Au fost trei zile pe care le-am petrecut citind în balconul micului apartament închiriat, savurând câteva sticle de vin roșu pe care avusesem timp să le aleg în aeroport. Citeam o carte în care m-am lăsat purtat printre intrigi și relații, întrebându-mă dacă înțeleg iubirea și forța cu care ne împinge spre noi înșine.

Seara, pașii mă purtau spre străzile unde urma să o văd. Probabil se întreba unde este bărbatul persuasiv care își făcuse loc în viața ei înlăturând atâtea obstacole, bărbatul care avusese puterea de a o lua de mână înfruntându-i privirea.

În dimineața ultimei zile i-am bătut la ușă. Un sentiment de îndoială pusese stăpânire pe mine încă de când urcam

treptele de marmură. Aș fi vrut să găsesc ușa întredeschisă, iar pe ea într-un tricou.

Nu aveam nevoie de sex; eram cuprins, în schimb, de nevoia de a-i simți mirosul, pielea și de a-mi întipări urmele palmelor pe coapsele ei. Știam că mă simte slab, bântuit de frământări.

O priveam cum își joacă rolul de regină, atât de sigură de faptul că nu o voi prinde de braț lipind-o de peretele alb, încătușând-o din priviri și înăbușindu-i încercările de a se opune printr-un zâmbet, încât se amuza atingându-mă în trecăt.

Ne îndreptam spre cafenea, iar în mintea mea prindea consistență imaginea unui bulgăre de pământ ce se rostogolește haotic din vârful ascensiunii mele din ultimii ani. În acea scenă, ea rămânea în vârf, fără a privi măcar o dată spre hăul gri ce-și frământa palmele în așteptarea mea.

—Ești stresat, mi-a spus zâmbind.

Am privit-o, încercând să-i citesc gândurile dincolo de strălucirea ochilor. Era mai departe decât puteam pătrunde.

—Nu. Sunt doar neliniștit întrebându-mă de ce sunt aici.

Fără a-mi propune, observ gesturi, mimica feței, sincronul între jocul pupilelor și ritmul cuvintelor, tonalitatea vocii și multe alte amănunte care poate altora le scapă. Iar dacă harta lor îmi indică lipsa conexiunii cu cel sau cea care mă privește,

mă blochez. Emoțiile mi se alimentează din energia produsă de asemenea conexiuni. Creativitatea mea se hrănește cu ele și pot da frâu liber celor mai îndrăznețe gânduri. Dar scurtcircuitul emoțiilor mă blochează. Sunt dintr-odată fad și monoton, lipsit de tot ceea ce pot iubi la mine — sclipirile. Sclipirile ce mă învăluie și le las să mă cuprindă, să-mi așeze degetele pe tastele laptopului sau ale pianului, să-mi așeze privirea pe chipul femeii care mă inspiră, cea pe care o voi transforma în muză pentru tot ceea ce va urma să-i așez la picioare.

Aida a fost muză pentru mine. Am zburat atât de înalt inspirat de tot ce am simțit pentru ea, vrăjit de vocea ei hipnotică. Am pășit pe urmele pașilor ei, cerșindu-i prezența și căutându-mi liniștea. Simțeam atingerile milimetrice cu intensitatea unui arc electric, atunci când energia emoțiilor își croia loc prin aerul umed dintre noi. Acum însă, totul părea departe. Ne-am despărțit cu promisiunea unei revederi spre seară, când urma să își termine programul.

Cu un pahar de vin în mână, după ce terminasem de adnotat toate cele trei volume ale seriei pe care o citisem acolo, am auzit telefonul vibrând. Am întârziat să îl ridic, însă atunci când am făcut-o, zâmbetul s-a stins pe măsură ce îi citeam mesajul.

„S-a întors mai devreme din misiune și mi-a făcut o surpriză. Mă aștepta în fața hotelului, când mi-am terminat lucrul. Acasă îmi pregătise o cadă cu apă fierbinte și uleiuri

esențiale, iar acum lenevim în pat uitându-ne la un film. Cât de bine mă cunoaște... dar ne putem vedea dimineată. Voi pleca devreme spre părinți și vom putea să ne luăm rămas-bun înainte ca tu să pleci spre aeroport.”

Am așezat telefonul lângă mine și tot ce puteam auzi era:

„Cât de bine mă cunoaște”.

Mă simțeam ca un vid ce aspiră toate gândurile libere, așezate între copertile celor trei volume. Întrebările încercau să le împingă în afară:

„Cum să te cunosc când grija ta a fost să te ascunzi de mine? Cum să știu cine ești și cum să te iubesc, dacă mi-ai aruncat doar frânturi din tine?”

Am fost izbit de evidența unei ignoranțe pe care știam că nu o pot ierta. Nu ignorarea emoțiilor aruncate pe masă, ci ignoranța de a le lăsa aruncate într-un sertar, incapabilă de a spune nu. Însă pentru mine acesta a fost momentul în care am spus Nu.

Nu vreau să te văd. Nu vreau să-mi golesc sufletul și energia pentru tine. Pentru nimeni. În mizeria clipei, am avut revelația importanței. Am devenit *important* pentru mine.

Gânduri și pasaje cândva exprimate...

Totul a început acum ani buni, într-un dialog lejer, ocolind atracția fizică, fără s-o analizăm sau s-o conștientizăm. Amândoi eram înzestrați cu un intelect strălucitor, o hipersensibilitate care ne făcea să dorim și să admirăm cu aceeași intensitate.

Eu, în periplul meu prin lumea interzisă a adulterului, copleșit de propriile emoții, căutam răspunsuri în afara mea. Răspunsuri pe care nu știam că le voi găsi, într-un final, atât de natural, pe o altă fâșie a timpului.

Aproape de miezul nopții, aplecat peste laptop, lăsându-mi gândurile să alunece libere, i-am scris:

—Aș vrea să-ți vorbesc. Despre mine. Despre ceea ce simt și zbuciumul meu. Am nevoie să mă aud prin tine. Să te știu obiectivă, să nu mă judeci.

A acceptat fără întrebări, poate hrănind și ea o curiozitate ascunsă. Și cuvintele mele au curs, într-un monolog fără cusur, neîntrerupt, neinterogat. A devenit dialog abia când nu instinctul, ci educația ei a împins-o să mă tragă ușor de mânecă.

Și am început să tastez:

—Salut. Să știi că astăzi sunt mândru de mine. De felul în care am trecut peste o mică criză fără să-mi pierd coerența sau puterea de a zâmbi. Chiar mi-am spus cu voce tare: „Bravo, uite că poți fi sigur pe tine, pe ce vrei”. De altfel, îmi place când îmi spui și tu... „bravo!”, deși greu m-am obișnuit cu asta. Însă auzindu-mă spunând-o, e mai bine, nu?

—Este minunat ceea ce aud! a venit răspunsul ei prompt. Nu pot decât să te felicit și eu.

Deveneam tot mai conștient de ceea ce sunt. Îi vorbeam despre mine și îmi ascultam gândurile. Era oglinda în fața căreia îmi puteam șterge machiajul de peste zi și mă puteam studia neîntrerupt. O mare realizare, avea să-mi confirme.

—Pe de altă parte, știu că mă pândește dezolarea și că aș putea cădea într-o stare sumbră, am continuat. Dar zâmbesc. Un semn bun, probabil.

—Autodezvoltarea și autocunoașterea îți pot aduce echilibru, spuse ea.

Tare aș fi vrut să cred că îl găsesc, echilibrul de care îmi vorbea. Dar eram prins într-un conflict deschis între ceea ce știam că vreau și ceea ce aveam. Mersesem nu demult la un terapeut, în căutarea unor răspunsuri ascunse în mine. Dar am fugit în mijlocul ședinței, când m-am simțit alunecând într-un vârtej amețitor, unde silueta unei femei frumoase îmi zâmbea, levitând într-un echilibru perfect. Am sărit din fotoliul aproape confortabil fugind spre mașină

și am gonit spre Aida. Trebuia să o văd. Impulsul era atât de puternic, iar dorința de a o lua în brațe, de a-i cuprinde fața în palme – primară, violentă.

—Știu că poți găsi răspunsurile în tine, m-a încurajat ea.

Am rămas cu degetele suspendate deasupra tastaturii, întrebându-mă cât ar trebui să-i mai spun.

—Am văzut atunci silueta unei femei și m-am speriat. Ideea de femeie o am mereu în cap, dar a unei femei complete, senzuale, calde, care să mă mângâie, să-mi șoptească. Ei... prostii... am scris, oprindu-mi intimitatea gândurilor.

Și am lăsat lucrurile în aer. Nu avea răspunsuri pentru mine și nici eu nu puteam să le caut la ea. Nu îi vorbeam mult și nici des. Dar erau momente în care nu puteam decât să o caut. Așa s-a întâmplat și după o seară în care mai întâi fusesem la o masă cu niște colegi, iar apoi într-un club de jazz. M-am lăsat tras în iureșul vibrațiilor, sorbind din ginul cu apă tonică și savurându-mi țigara. După cum citisem într-o replică dintr-un film, modelul social ideal este format din 90% sinceritate și 10% bullshit. Așa că, odată ajuns în cameră, contemplându-mi patul gol, mângâiat doar de lumina difuză, mi-am propus să îl urmez. I-am scris, plin de intrigi ascunse printre cuvinte:

—Mă simt atât de sincer, aproape prost în naivitatea mea.

—S-a întâmplat ceva în seara asta? s-a luminat ecranul cu mesajul ei. Sonia era atât de curioasă, încât orice piesă pe care aș fi aruncat-o pe masa de joc i-ar fi trezit un interes teribil.

—Nu neapărat, curioasă! m-am amuzat de faptul că intuisem bine întrebarea. Am ieșit cu niște colegi la masă, iar apoi am mers într-un club de jazz.

—Asta mă duce cu gândul la... știi tu la ce, mi-a răspuns.

Mi-am amintit pe loc de povestea frivolă pe care o scrisesem cu ceva timp în urmă, când mi-aș fi dorit o aventură cu miros de whisky fin, învăluită în fum gros de țigară.

—Sunt puțin amețit și foarte obosit. Așa că nu știu ce-ți voi spune și ție. Dacă te va speria îndrăzneala mea, vei închide și gata. Însă eu tot îți voi spune ce-mi va trece prin minte. Apropo, tocmai am avut și o scurtă conversație, foarte plăcută, cu Aida.

—Ați vorbit online sau la telefon?

—Online. Ar mai avea vreo importanță? Să știi că îmi place fata asta. Însă îmi dă senzația că vrea să controleze tot și o să sfârșească prin a pierde aproape tot. Modul ei unic de a gândi mă provoacă și mă captivează în egală măsură.

—Ce anume te face să crezi asta? a continuat Sonia șirul întrebărilor pe care, cu puțin efort, le-aș fi putut așeza pe hârtie pentru ea.